

„СЛЪНЧЕВАТА УЛИЦА”

1.ВИОЛА

2.УКУЛЕЛЕ

3.Г-ЖА МЕЦАНА (ПЕКАРНА)

4.БАБА КОСТЕНУРКА

5.Г-Н ТАРАЛЕЖКО (ИГРАЧКИ)

6.Г-Н КОТАН (БАЛОНИ)

7.ПЛОЩАД

8.ЖП ГАРА

Всичко започна в един красив зимен ден. Наближаваше рожденият ден на мишлето Укулеле и той нямаше търпение да покани своите любими приятели и съседи от Слънчевата улица на парти с музика и сладкиши. Написа красиви покани, върза ги с червена панделка и ги занесе до пощенските им кутии. Единствено не успя да пусне покана в кутията на най-добрата си приятелка, зайчето Виола. Капачето беше замръзнало от студа, затова Укулеле остави поканата на гръжката на вратата. Усмихна се доволен като си представи как Виола щеше да я отвори с вълнение.

Укулеле тръгна към вкъщи, загърнат в палтенцето си – беше започнало да подухва – и не забеляза как един по-силен порив на вятъра вдигна поканата във въздуха, понесе я над оградата и я запрати в клоните на ябълковото дърво в задния двор на мишлето. Той стигна до къщата си, изтупа крака на прага и влезе на топло, унесен в мисли за предстоящия празник.

Виола също се вълнуваше за рождения ден на Укулеле. Всяка година приятелите от Слънчевата улица прекарваха един прекрасен и изпълнен с веселие ден в чест на мишлето. Освен това, Виола беше избрала изключителен подарък, с който да зарадва своя приятел – чудно хубава шейна, която украси с панделка. Укулеле щеше да бъде във възторг и Виола предвкушаваше радостта, която щеше да изпита, щом видеше развълнуваното му лице.

В следващите дни обаче тези мисли започнаха да отстъпват място на тревога. Виола все още не беше получила покана за рождения ден на Укулеле и се чудеше дали ще бъде добре дошла. Притесняваше се да го попита, за да не се натрапи, но едновременно с това беше нетърпелива да разбере защо не беше поканена. Дали Укулеле беше сърдит? Или може би беше забравил за нея? Тя не знаеше кое от двете би било по-лошо. Също така беше възможно тази година просто да няма парти.

Ето че дойде рожденият ден на Укулеле. Виола стана, направи си чаша чай и взе решение да не допуска лоши мисли в този ден. Укулеле беше неин приятел и тя му желаше всичко най-добро. Празненствата не бяха най-важното нещо, нали? Освен това така Виола можеше да прекара един приятен почивен ден с книга в ръка и на топло до печката.

С този план наум, тя седна на масата до прозорчето, за да си изпие чая. Надигна чашата, но изведнъж очите ѝ се разшириха от изненада и тя бавно я остави обратно. По тротоара пред къщата минаваше госпожа Мецана. Явно се беше упътила към дома на Укулеле, защото носеше ОГРОМНА торта с плодов крем и череши.

– Значи така! – каза си разочаровано Виола. Все пак парти щеше да има.

Отново понечи да отпие от чая и този път направо се задави – по тротоара минаваше господин Котан с балони в едната ръка и китара в другата.

– Ето! Балоните и музиката пристигат! За какво съм им пък аз?! – продума Виола, този път малко по-ядосано.

Отказа се от чая и просто продължи да гледа през прозореца. Не чака дълго, преди баба Костенурка да се загаде по улицата с букет в ръка и плетка под мишница. Ето го и господин Таралежко с голям подарък, от който едва вижда къде върви!

Виола наведе глава и се загледа в чашата чай, която щеше да е единствената ѝ компания в този ден, докато другите празнуват. Сърцето ѝ се сви от мъка. В ъгъла на стаята нещо проблесна и Виола погледна натам. Красива, но тъжна и забравена като нея самата, зад вратата стоеше шейната. Изведнъж зайчето се изправи решително на крака. Нямаше да унива! Щом Укулеле беше решил да не я покани, така да бъде, но тя, Виола, гордата и смела Виола, нямаше да седи вкъщи и да рони сълзи!

Набързо се облече с топли дрехи, сложи ушанките си и след минута вече дърпаше шейната нагоре по хълма зад къщата, който децата от улицата ползваха за пързалка. Това щеше да бъде едно шеметно спускане с шейна, напук на всички празненства, на които НЕ беше поканена!

През това време в къщичката на Укулеле тържеството започна не съвсем по план. След като Укулеле настани гостите, госпожа Мецана попита:

– Укулеле, виждам, че всички сме тук, освен Виола. Да не би да е заета?

– О, не, госпожо Мецана. Виола никога не би пропуснала рождения ми ден! – заяви Укулеле. – Вероятно просто леко закъснява. Ще я почакаме.

Всички зачакаха в мълчание. След като Виола продължаваше да не се появява, гостите се размърдаха неспокойно. Госпожа Мецана отново се осмели да проговори:

– Мислех си... бихме могли... – и погледна съзаклятнически другите.

Господин Котан кимна с разбиране и продължи мисълта ѝ:

– Бихме могли, ако сметнеш, че е подходящо...

Господин Таралежко довърши:

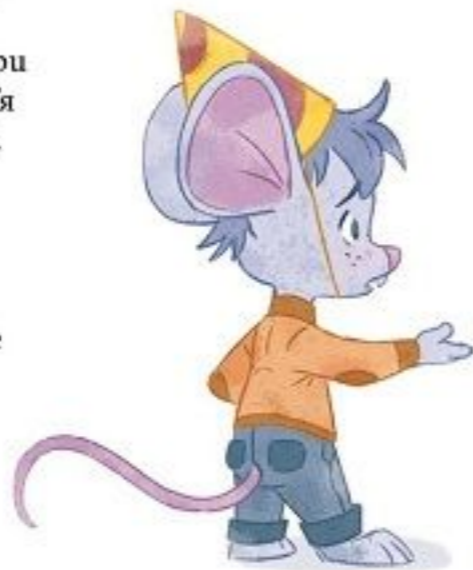
– ... да започнем празника без Виола. Тя ще се включи, щом дойде.

Очите на Укулеле се разшириха от почуда:

– Не искам Виола да пропусне дори и малка част от празненството. Тя винаги се вълнува повече и от мен. Нека изчакаме още малко.

Баба Костенурка изсумтя, без да вдига очи от плетката си:

– Подкрепям Укулеле. Трябва да изчакаме Виола, но ако обичате, не в такова мълчание, защото ми се приспива, а не е любезно да спиш по време на парти.

ЗЕСТИТРОШНИ
ДЕН

Господин Котан, защо не ни посвириш на китарата?

– Чудесна идея! – оживи се господин Котан и всички се размърдаха с облекчение.

– А аз ще занеса тортата в хладилника! – отсече госпожа Мецана.

– А аз отивам до задната врата за дърва за печката – каза Укулеле.

